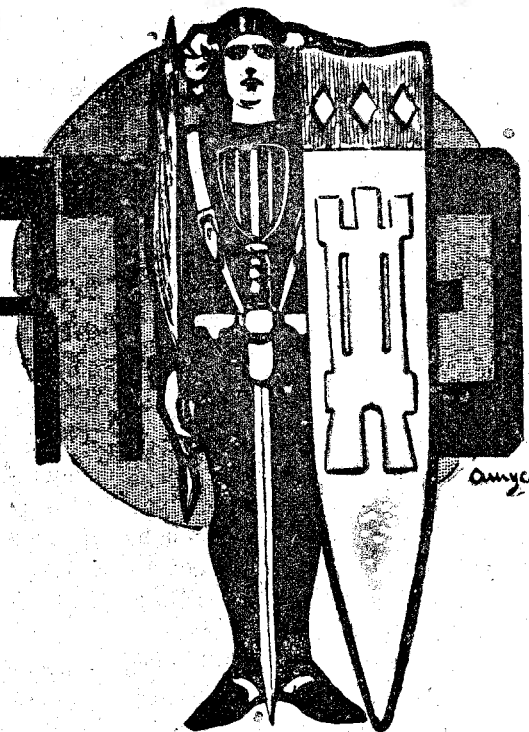

BALLAR POSITGES

PREMIER DE PUBLICITAT

Sitges, un trimestre, 1'50 pessetes
Espanya, un any, 7' id.
Extranger, un any, 2'50 pesos (or)

Anuncis. Esquelas. Remittis i Reclams
a preus convencionals

• Setmanari català •

L' ULTIM RECURS

Poques paraules pero bones.

L' Ajuntament elegit en 1903 per l' esclat unànim de tot el poble sensat, desitjós de portar sava completament nova al organisme municipal que 'l purifiqués y robustís, destituí en sessió del 31 de Jener de 1905 al Secretari Bonaventura Juliá y Masó, per entendre que aquet funcionari era el germen morbós que feya impossible la salut de dit organisme.

Contra l'acort de destitució, En Juliá recurri en alçada al Sr. Governador civil de la provincia, quina superior autoritat desestimà 'l recurs, declarant ben destituït el Secretari.

Apurada la via gubernativa, En Juliá acudí a la contenciosa-administrativa interposant recurs d'aquet nom davant del Tribunal provincial de Barcelona; y dit Tribunal, ab una sentència qu'és un model de bona doctrina, desestimà el recurs declarant ben destituït el Secretari.

Contra la sentència del Tribunal provincial, En Juliá utilisà el recurs d'apelació a la Sala 3.ª del Tribunal Suprem de Justicia, y el Tribunal mes alt de la Nació ha desestimat el recurs, y castigant ab les costes del plet al apelant, ha declarat també ben destituït el Secretari.

Tenim el convenciment de que si contra la sentència del Suprem hi capigués algún altre recurs, En Juliá 'l utilisaria, y tenim la convicció de que aquet recurs y cent més serien també rebutxats, declarant tots els tribunals haguts y per haver que 'l Secretari està ben destituït.

Y si quan comparesqui En Juliá davant del respectable S. Pere, demantí un reconet de gloria, li va ab lo quento de la Secretaria y de la destitució, tenim la seguretat de que 'l venerable porter celestial, plé de santa indignació, li rebaterà les claus pel cap, declarantlo ben destituït.

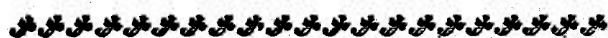
¿Quin recurs, donchs, li queda ara al ex-secretari?

Un sol: aquell que'ns aconsellava desde l' *Eco*, no fa molts dies, un tal senyor Z., amic postís d'En Juliá y enemich de la barba d'en Cambó: el recurs del «pataleig», qu' en la terra d' aquell senyor ne diuen *un zapateado*.

Ab el fallo del Tribunal Suprem, queda consolidada la obra de moralitat municipal que emprengueren ab decisió y entusiasme tots els elements sans de la vila en les famoses eleccions de 1903.

Per sempre més l' ex-Secretari queda separat del puesto que tan inmerescudament ocupava, y aquesta separació ha sigut tan legal y tan justa, que ha obtingut la sanció de les Autoritats governatives y de les Autoritats judicials que per la lley podien dictarla.

Era de esperar.

Un acte conciliatori

L' acte de conciliació celebrat en aquest Jutjat municipal entre 'l nostre bon amic En Francesch Gorgas Suñé, demandant, y En Bonaventura Juliá Masó, demandat, ha sigut objecte de molts comentaris que no afavoreixen pas gens ni mica a n'aquet últim, apesar de haver pagat al demandant la quantitat reclamada de 994'83 pessetes, y és que la ingratitude sempre será repulsiva, qualsevol que sigui la forma y el moment en que 's manifesti. Y no al-

tre nom mereix el procedir del home que tarda deu anys a tornar una quantitat enmatllevada gratuítament y, en lloch de pagar interessos ó de donar les gracies al seu acreedor per la paciència y consideracions que li ha tingut, li tira en cara favors imaginaris y procura colocalo davant dels seus convehiens en situació poch digna y honrosa.

Hem parlat llargament ab l' amic Gorgas, y, degudament autorisats pe'l mateix, podem fer un xich de historia de la cuestió:

Al morir el pare d' En Gorgas, l' Agost de 1891, En Juliá va dirli que aquell li devia 1,520 pessetes. En Gorgas donà crèdit a la manifestació d' En Juliá sense exigir que li ensenyés document de cap mena firmat pel seu pare difunt y li contesta que bastava la seva paraula pera que fos cregut en quant a la existencia del deute y en quant a la quantia del mateix; y li va prometre que li pagaria tan prompte com acabés el servey militar, qu' estava prestant a Barcelona.

Acabat el servey, retornà En Gorgas a aquesta vila, y cada mes anava entregant a n' En Juliá vinticinch pessetes a compte del deute, fins que 'l dia 13 de Juny de l' any 1897 vengué una casa, y ab lo que va treuren de la venta pogué saldar tot el deute del pare; pero, el mateix dia, En Juliá va demanar a n' En Gorgas una quantitat en préstam, y En Gorgas, posant a la disposició d' En Juliá un feix de bitllets de Banc, en el què hi havia 1,800 duros, va dirli: «Prengui els que vulgui», y En Juliá agafà 600 duros, sense dirli pera qu'ls volia. Aquesta forta quantitat fou entregada trobantse completament sols el Secretari y l' oficial de la Secretaria, és a dir, deutor y acreedor, y el prestam no es feu constar en el més insignificant document.

Varen passar uns dos anys sense qu' En Juliá may pera res parlés del deute a n' En Gorgas, y, aquest, davant tan extranya conducta, es decidí a ferli memoria, conseguint recobrar, ab moltes penes y treballs, y en varies entregues, la quantitat de 1.944'17 pessetes; quedant reduït al deute, a primer de Abril de 1900, a la quantitat de 1,044'83 pessetes.

Van transcorre uns quants anys més sense que En Juliá es recordés dels seus compromisos, fins que en 1905 En Gorgas va determinar a escriureli una carta que deya aixís:

«Sr. D. Buenaventura Juliá y Masó. — Muy señor mío: Teniendo en cuenta que a los 13 Junio de 1897 presté a V. sin interés y como especial favor la suma de 3,000 pesetas, cuya cantidad en 1.º de Abril de 1900 quedó reducida a 1044'83 pesetas, sin que posteriormente haya recibido ninguna otra partida a cuenta, y considerando que el tiempo transcurrido es más que suficiente, si no para saldar, al menos para disminuir la deuda, he resuelto dirigirla la presente para recordarle la conveniencia de que lo verifique, debiendo advertirle que, como mi ánimo no es apurarlo, admitiré cualquiera forma de pago que me proponga, siempre y cuando la misma no sea inferior a diez pesetas mensuales. De usted affmo. y s. s., q. b. s. m., Francisco Gorgas y Suñé.»

¡Cuanta nobleza y cuánta consideració respira aquesta carta! Mereixia una contestació immediata y satisfactoria; pero En Juliá no opinava aixís y va donar la callada per resposta.

Algún temps després, y mercès a la intervenció del tan estimat patrici el difunt doctor Benaprés, En Juliá entregà a n' En Gorgas 50 pessetes a compte, pera, de passada, l' amenassava en negarli el deute si per cas es determinés a citarlo judicialment.

Va acudir allavors En Gorgas a un'altra persona molt respectable y de alguna influencia en l' ànim d' En Juliá, pera lograr un arretglo amistos baix la base del regoneixement del deute; y, per més gestions que 's practicaren en aquest sentit, res va poguer lograr: En Juliá feya l'orni, negantse resoltament a firmar cap paper.

Y per fi, causat En Gorgas de prechs y súplices

inútils, acabada la paciència y decidit a resoldre definitivament l' assumpte de un modo ó altre, encare que fos corrent el perill de perdre 200 duros per l' amenassa que un día li va fer En Juliá, de negarlos si el citava davant del Tribunal, resolué demandarlo a conciliació, escullint el moment més oportú, ó sigui dos dies després de haver pres possessió del càrrech de Jutje municipal, pensant tal vegada que la forsa moral del càrrech supliria la forsa de la conciencia. Y no s' equivocà: En Juliá particular no estava disposat a regoneixer el deute; En Juliá *Jutje* el reconegué y pagà. ¿Qué en diria de aixó un moralista?

Velshiaquí ara la demanda d' En Gorgas:

«Sr. Juez Municipal. — Francisco Gorgas Suñé, mayor de edad, empleado, vecino de esta villa, domiciliado en la calle de Francisco Gumá, número tres, provisto de cédula personal de 9.ª clase, número 1239, expedida en esta localidad con fecha 7 de Agosto último, intenta celebrar acto de conciliación con D. Buenaventura Juliá Masó, abogado, vecino de esta villa, habitante en la calle de S. Salvador, número diez y seis, a fin de que reconozca deberme y me devuelva inmediatamente la cantidad en efectivo de novecientos novecuatro pesetas y ochenta y tres céntimos, resto de las tres mil pesetas que le presté gratuitamente el día trece de Junio de mil ochocientos noventa y siete, siendo Secretario de este Ayuntamiento el Sr. Juliá, quien apesar del tiempo transcurrido y de mis reiteradas gestiones para lograr la devolución total del préstamo, solo me ha devuelto en diez años y en distintas partidas la cantidad de dos mil cinco pesetas diez y siete céntimos, quedando por tanto reducido el débito a la cantidad que se reclama. — Por tanto suplico a V. que, teniendo por presentada esta papeleta con su copia, se sirva citar a acto conciliatorio al expresado D. Buenaventura Juliá Masó, señalando día y hora para llevarlo a efecto. — Sitges tres de Enero de mil novecientos ocho. — Francisco Gorgas Suñé.»

A aquesta demanda tingué En Juliá l' atreviment de contestar lo que segueix, qu' hem copiat de l' *Eco*:

«El actor, Francisco Gorgas Suñé, ha olvidado, al presentar su demanda de conciliación, aquellos últimos días de Junio de 1891 en que, agonizante su honradísimo padre, suplicó al hoy demandado cuidara de la suerte de su hijo, consiguiendo de los entonces señores concejales se consignara desde luego en acta su nombramiento de Oficial de la Secretaría a fin de evitar que el nuevo Ayuntamiento, que presidió el difunto Querol, proveyera la plaza a favor de Mariano Milá Hill; no quiere recordar que, al poco tiempo, le fué conservado su destino, apesar de su larga ausencia sirviendo en el Ejército, conformándose el compareciente en asumir todos los trabajos de la Secretaría a fin de evitar que un empleado temporero le usurpara la plaza; le consta que su buen padre dejó pendiente de saldo una cantidad bastante superior a la reclamada en este acto conciliatorio, conformándose este demandado en que le fuera amortizada por su hijo sin obligación de plazo y mediante pequeñas entregas de diez pesetas; no tiene en cuenta que, olvidando todo esto, el préstamo a que se refiere en su demanda fué destinado a atenciones del Municipio y no a conveniencias personales del demandado, constándole que en el día acredita este del Ilustrísimo Ayuntamiento cantidades muy superiores a la suma reclamada; sabe que es uno de los principales causantes de la lucha sostenida desde hace cuatro años por los concejales que suspendieron y destituyeron al demandado en el cargo de Secretario, sin que, apesar de ejercer sobre su ánimo completo dominio, haya intentado la justa formalización de créditos y débitos que hubiera permitido el saldo de la suma pedida; no siente escrúpulos en acudir a la autoridad judicial demandando tal deuda después de escandalizar en el café y en la plaza

suponint capaç, al demandado de negársela, es-
cudado en que no existe documentu alguu recono-
ciéndola, con la agravante de formular su reclama-
ción en el momento mismo de hallarse al frente de
este Juzgado municipal la persona del demandado,
con el piadoso objeto de coadyuvar á la campaña de
sus enconados enemigos personales; ignora, por
último, que esta parte lucha, ha luchado y luchará
en defensa de su buen nombre, jamás por ningún
bastardo egoísmo, fundado en todo lo cual, pres-
cindiendo de que la cantidad reclamada sea la
realmente debida y necesitando acreditar en todo
momento su saldo, deposita en la mesa de este Juz-
gado las novecientas noventa y cuatro pesetas con
ochenta y tres céntimos á que se contrae esta demanda
de conciliación, suplicando al Sr. Juez en funciones
la haga llegar á manos del actor, dando con ello
por conciliado este acto para "todos los efectos le-
gales".

La réplica d' En Gorgas fou contundent. P' h
més ó menos digué:

Que ignorava si les tres mil pessetes prestades
a n' En Juliá foren aplicades a atencions municip-
pals ó a atencions del deutor, donchs aquest res va
dirli del destí que va donar al referit diner, y que
les hi va demanar a prestar; que li consta a n' En
Gorgas que, lluny de deure'l Municipi quantitats
a n' En Juliá, és aquest qui les deu al Municipi;
qu' en quant al deute del pare d' En Gorgas ab En
Juliá aquest va fixarlo en 1.520 pessetes, que li fo-
ren abonades per aquest a rahó de 25 pessetes men-
suals fins que li saldà completament al vendre
ua casa; que durant els anys qu' En Gorgas esti-
gué a la Secretaría ab En Juliá, prestà a n' aquest
molts y senyalats serveys, lo mateix en el terreny
oficial qu' en el particular, per quin motiu no po-
dia tirarli en cara En Juliá els favors recordats,
pérque 'l compte de favors estava liquidat; que no
és extrany qu' En Gorgas se hagi apartat de l'amis-
tat d' En Juliá, perque no té temperament pera
seguir al costat de qui no compleix els seus debers;
qu' en l'actualitat li deu En Juliá altres quantitats,
procedents del deu per cent sobre l'arbitri de guar-
deria urbana y rural, pero que se les condonava per
si En Juliá es considerava acreedor en el compte
de favors; y que no debía extranyar En Juliá que
En Gorgas digués per plassas y cafés que aquell
era capàs de negarli el deute devant del Tribunal,
per quant el mateix Juliá havia amenassat perso-
nalment a n' En Gorgas ab negarli, en cas de que
el cités judicialment.

En Juliá va quedar completament desconcertat
devant de una réplica tan enérgica; y, tot confós,
s'enredà en la dúplica en un embolich de paraules
del qu' en va sortir fet una llástima, no tenint for-
ses pera negar les categòriques afirmacions del
demandant.

Y en aquesta llastimosa contrerréplica no sols
hi embolica coses que no són del cas, com per exem-
ple les liquidacions ab el Municipi, sino que no
sent cap escrúpul en dir la gran mentida de que 'l
deute del pare d' En Gorgas no fou capritxós sino
comprobadada per documents extesos de puny y lle-
tra del difunt. Aixó sí qu' és mentir descaradament.
Allavors, ¿per qué al fer present En Juliá a n' En
Gorgas que 'l pare d' aquest li devia 1.520 pessetes,
no ensenyava dits documents? Y quan En Gorgas
va 'saldar definitivament el deute de son pare, ¿per
qué no li entregà En Juliá el document en que
constava el deute? ¿Qué n'havia de fer En Juliá de
aquet document després de cobrar el crèdit? No era
natural que 'l entregués al deutor, com se entrega
una lletra ó un pagaré quan s'han fet efectius?

Y encare després, fent el valent desde l' Eco, té
l'audacia de dir que l'leuà un grapat de plata a la
cara d' En Gorgas ab ignominiós despreci.

¡Ignominiós despreci!

¡En Gorgas despreciat perque reclama se li pa-
gui el saldo dels 600 dnros que va deixar sense cap
document, sense cap garantia y sense cap interés,
solsament pera fer un favor!...

Allavors, ¿qué és lo que mereix el deutor que
tarda deu anys en tornar una quantitat deixada tan
generosament, que amenassa en negarla si se'l cita
per justicia y que aburreix al acreedor fins el punt
de obligarlo a acudir als Tribunals?...

En fi: no 'n parlém més, perque hi han coses
que indignen.

Sols hem de anyadir que 'l nostre amic Gorgas
ha rebut infinitat de felicitacions per haver cobrat.
¡Tan difícil se considerava!

¡Quín elogi pera el deutor!...

L' "Eco" a la ...

Es molt salau el comportament de l' Eco de Sitges
en tot lo que fa referencia a la personalitat del hono-
rable compatrici Don Bonaventura Juliá Masó, teje-
maneje un día de tota la població en pes, y avuy, per
obra y gracia de la voluntat del poble, teje-manaje
tan sols de aquell periódich... y encare.

En efecte: Ab l' afany de defensarlo a tort y a
drèt, no mira gens ni mica de prim en tirar a tort y a
drèt també trompades de cego, que no cal dir rebo-
ten a les seves costelles, ja un bon xich dures de tan
de rebre.

¡Pobre burro masell! Ignora tal vegada—perque ell
ignora tot lo que li convé,—que

«el que la vritat no escriu

y rebuzna ab tal anhel,

ignora el refrán que diu:

¡brams d' ase no van al cell!»

L' altre día se les emprén contra mí. Y tot ¿per
qué? Sencillament: pe 'l sol fet de haver jo rebutxat
que constés en acta la protesta feta pe'l Sr. Juliá en la
sessió municipal del 12 del corrent

Per aixó, per aixó tan sols, tracta de ridiculisar la
meva persona; y a tal fi, com si tingués res que veure
la una cosa ab l' altra, parla de comedies de democra-
cia, de idees avensades, de minories, etc., fentse un
embolich tan fort, que a ben segur no hi ha cap troca
enredada de tal manera a casa del conegut betes y-
fils «Don Ramón», acérrim partidari d' En Juliá... y del
Carnestoltes, pera vendre forses carotes.

¿Qué se ha cregut l' «Eco» qué és «democracia»?
¿qué se ha cregut qué és «minoría»? Sens dúpte 's
pensa que la una cosa y l' altra volen dir acatar tot lo
que a n' En Juliá li sembli, encare que sigui una barba-
ritat del calibre del célebre fusil que va trencarseli
a aqueil carro immortalisat per l' «Eco» desde les se-
ves insubstancials columnes.

Donchs, nó, senyor; s' equivoca. Y si alguns dels
que ara les empastifen, quan ostentaven el càrrech
concejil estaven convertits en uns fantoches sense
voluntat ni criteri propi, sápigam que NO TODOS SO-
MOS UNOS, que diuen en aquella comedia.

Y prou de aquesta cuestió, perque no paga el tret,
com cap de les qu' ell defensa; tota vegada que'l lloch
més adequat pera servir de algo el tal paper, és, com
sab tothóm, la... en fi: allí ahont va enviar En Cam-
bronne a n' els inglesos en la batalla de Waterloo.

VICENS GUILLOT

¡Aygua!...

L' Eco del últim diumenge inaugura una secció
que titula «Fuego graneado». Com que l' enemich
natural del foch és l' aygua, nosaltres doném aquest
nóm a la nostra secció corresponent.

No hem de ser pas menos que l' Eco. Ell obra una
secció nova. Nosaltres una altra.

No obstant, ni ell ni nosaltres dirém coses noves.
Serán les mateixes coses ab títols diferents. «Los
mismos perros, con distintos collares», que diuen en
la terra dels sigróns.

Ell continuarà dihent embusteries y barrabassades,
com sempre.

Nosaltres continuarem dihentli las verdades del
barquero y posantli les peres a quarto, com sempre.

Pero de tots modos riurém: el riure és mitja vida.

¿Qué li dirien vostés al advocat qu'apela al Tribu-
nal Suprem d'una sentencia que després ve confirmada
ab costes sense que la part contraria s' hagi prés la
molestia d' acudir a defensarse, segura com estava de
la legalitat y de la justicia del fallo impugnat? ¡Burro!
Y dirien molt bé; perque solsament un advocat burro
pot deixar de veure la fermesa y solidés legal dels
fonaments de dret en que s' apoya la sentencia del
Tribunal contenciós-administratiu provincial. Y solsamen-
t un advocat burro s' exposa a perdre 'ls cuartos
y la vergonya professional, pretenent del Tribunal Su-
prem una monstruositat jurídica.

Y aixó que aquet advocat és llicenciat en dos drets.

Ara calculin lo que fora si tan sols fos llicenciat
en un dret, és a dir, un simple llicenciat.

Forá burro y simple.

Ja no 'ns en recordavem de tot alló de la absolu-
ció de l' instancia de que varem parlar tres ó quatre
números enràdera apropósit de l'incapacitat del ex-Se-
cretari pera esser jutge municipal; y are ho torna a
remenar En Juliá, fentne la segona descàrrega del seu
foch granejat.

La descàrrega ens ha deixat frets de sorpresa.

¡Inaugura En Juliá la nova bateria y gasta pólvora
passada?

¿Qué será aixó! ens preguntavem tot capficats.

Y rumia d'aquí y rumia d'allà, a la fi hem pogut
esbrinarho.

En Juliá s' ha passat quatre setmanes estudiant la
contestació.

Y quan l' ha tinguda ben estudiada, ha dit als seus

babarotas: «Ara és la méva! ja veureu quina sumanta
li dono a n' aquest orondo lletrat de BALUART».

Y en efecte: barreiant mitja dotzena d' articles de
la ley de Enjuiciament criminal, citant les fetxes de
tres ó quatre lleys més y copiant un párrafo de la ex-
posició de motius d' un Real decret, ens ha conven-
sut de que l' absolució de l' instancia no és lo mateix
que 'l sobreseiment provisional.

Pero, sant cristiá, si ja n' estavem convenuts de
aixó avans de que vosté 'ns ho espliqués. Si encare
que la nostra crasa ignorancia sigui molta, no ho
és tant que no sapiguessim que l'absolució de l'instan-
cia fou suprimida desde l' implantació del sistema
acusatori.

Fassi un xich de memoria. Nosaltres no hem dit
may que la vella absolució de la instancia és el mo-
dern sobreseiment provisional. Nosaltres lo que hem
dit y repetim és que 'ls efectes d' aquestes dugues
institucions procesals, deurien ser els mateixos pera
incapacitar ó impedir l' exercici de càrrechs judicials,
y pensém així s' perque els motius són els mateixos,
perque el pensament del legislador en la ley orgá-
nica del poder judicial és que les persones sotmeses al
un procediment criminal no puguin administrar justicia
mentres aquesta mateixa justicia no 'ls declari lliures
de la seva jurisdicció. Y si la ley orgánica en l' arti-
cle 110 es va referir a l'absolució de l' instancia, és
senzillament perque aleshores aquesta institució es-
tava vigent tardant encare 12 anys en esser abolida.

¿Per qué la ley orgánica diu que no poden esser
jutges els absolts de l' instancia en causa criminal men-
tres que pel transcurs del temps aqueixa absolució no
s' hagi convertit en lliure? Perque mentres l' absolu-
ció no era lliure, el presunt delictuós podia veures
perseguit de nou per la justicia; y la ley, molt sabia
en aquet punt, no volia, ni podia permetre, que fos
jutge qui encare tenia ombres entorn de la seva ig-
noscencia.

Qué significa el modern sobreseiment provisional?
La mateixa paraula ho diu. Significa en uns casos que
de la causa no resulta prou acreditada la existencia
del delictu y en altres cassos que no resulten proves
suficients contra determinada persona. Y, per lo tant,
que si a la causa s' hi porten més proves pera justifi-
car la perpetració del delictu, ó més proves pera de-
mostrar la culpabilitat de una persona, la causa conti-
nuarà y pot acabar en una sentencia condemnatoria.

Donchs bé; ¿cóm pot esser jutge la persona que
té una causa sobreseida provisionalment, si a qualse-
vol moment aquesta causa pot continuar en virtut de
nous elements de prova?

Y si la ley orgánica no volia que fos jutge el ab-
solt de la instancia mentres no s' convertís aquesta
en lliure, ¿per qué ha de poguer esser jutge el qui té
un procés sobreseit provisionalment mentres aquet so-
breseiment no s' converteix en lliure pel transcurs
del temps senyalat a la prescripció del delictu?

L'esperit de la ley orgánica és sempre'l mateix. Y si
aquesta ley orgánica hagués vingut després de la de
Enjuiciament criminal, és molt posible que en el n.º 5
del article 110 hagués dit lo següent: «no pueden ser
jueces ni magistrados los acusados en causa criminal
sobreseida provisionalmente mientras por el transcurso
del tiempo señalado á la prescripción del delito, no se
haya convertido el sobreseimiento en libre».

Sembla que 'ns hem formalisat. ¡Y nosaltres que
deyem que haviem de riure!...

Dispensin: hem volgut demostrar únicament que
les nostres orelles no són tan llargues com diu el lli-
cenciat del «Eco».

Pero tenim por de que s' hi tornin.

El tracte constant ab ell és un perill.

Sembla que 'l nostre últim article Serenitat ha
picat una mica al ex-Secretari.

Ho coneixém perque 's rasca en l' últim «Eco».

Es una senyal evident: quan ún se rasca és que
algo li pica.

Y la picor debía ser molta, perque 's rasca molt
fort y 'ns diu que «sube de punto la crasa ignorancia
de ciertos orondos letrados» perque volen fer com-
bregar als seus lectors ab rodes de molí convencen-
los de que 'l càrrech judicial donat a n' En Juliá, no li
serveix de rehabilitació entre 'ls seus convehins, puig
que aquets li tenen dictat en contra el seu fallo inape-
lable. Y seguidament pregunta ab una llógica d'estar
per casa: «Entonces ¿á qué vienen las impugnacio-
nes contra semejante nombramiento?».

Donchs, home, venen precisa ment a n'aixó mateix

Joseph Selva y Junyent

14, Aygua, 14 : SITGES

Habent obtingut la representació de una important Agencia de Barcelona, que es dedica á la compra de fincas rústicas y urbanas, prestams hipotecaris y en lletra de cambi, a interés modich, ofereix
: : : : : els seus serveys. : : : : :

Joseph Kies Alvarez

ADVOCAT

Ha establert y ofereix lo seu despatx á la

Plassa de la Constitució, 3; Sitges

Casas amobladas, per llogar
Donarán rahó: Carrer Major, 8 y 47; y Parelladas, 7

JULIUS CESAR * De Shakespeare, traducció de Vilarregut
L'AMICH * Novela contemporania, original d' En Ramón Surinach Senties.
De venda en aquesta IMPREMTA: 4, Aygua, 4

Casa amoblada situada en el millor carrer de aquesta vila.
Informará D. Jaume Trius: Muralla, barberia; SITGES

BUTIFARRAS

de SITGES

Encománinse per escrit a l'«Agencia Carbonell»
Gignás, 12; y Petritxol, 1, planxadora: Barcelona

EMULSION MARFIL

de

aceite puro de bacalao, con hipofosfitos de cal, de sosa y guayacol

Premiada en la Exposición de Alejandria

Los innumerables certificados de médicos eminentes que aconsejan el uso de la EMURSION MARFIL AL GUAYACOL y los miles de enfermos que han conseguido su curación con el uso de este medicamento, son la mejor garantía que puedan desear los que tengan necesidad de combatir el *esqueofulismo, raquitismo, brouquisitis crónica y toses rebeldes.*

La EMULSION MARFIL AL GUAYACOL engorda y fortalece a los niños, desarrollando el sistema óseo.

DEPÓSITO GENERAL: Laboratorio Químico-farmacéutico de F. DEL RIO GUERRERO, sucesor de González Marfil. — MÁLAGA

Camisería y Quabateria

32, BOQUERIA, 32

BARCELONA

GRAN ASSORTIT

en

camisas, corbatas, mocadors y tots els articles pertanyents al ram

La Camisería que ven més barat

Especialitat en camisas á mida

GRAN RELLOTGERIA Y JOYERIA

EL REGULATOR

INMENS ASSORTIT EN OBJECTES PROPIS PERA REGALOS

Rambla Flors, 37; Barcelona

SOBRE MONEDER

per a la circulació de valors en metálich

Servey Postal Oficial, creat per Real Decret de 30 de Novembre de 1899

El SOBRE-MONEDER circula entre tots els pobles de la Península, Islas Balears, Canarias y Costa d' Africa; y ahont no hi hagi Administració de Correos, están obligats a admétrel a la circulació els carters y peatóns rurals. El SOBRE-MONEDER és el medi més cómodo, sencill y segur per a remetre diner per correo, certificat, desde cinch céntims fins a 50 pessetas, en qualrevol classe de moneda y en tota mena de fraccions. Ab el SOBRE-MONEDER s' evitan al públich las molestias de tots els sistemas de giros; no és neessari el requisit de coneixement y s' entrega pel carter en el domicili del destinatari, encare que sigui en el poblet més petit. Es indispensable pera encárrechs al Comerç, suscripcions de periódichs, demandas de llibres, pensions, mesadas, etc. etc. Unieh que resolt las dificultats de giro de petites cantitats. El SOBRE MONEDER té la GARANTIA DEL ESTAT, que abona la cantitat declarada en cas de extravio. La COMPANIA ARRENDATARIA DE TABACOS té la exclusiva per a la ventadel SOBRE-MONEDER; l'expén en tots els ESTANCHS, al preu de 25 céntims y abona als seus expendedors el 10per 100 de PREMI DE VENTA. Las demandas als Representants y subalterns de dita Companyia Arrendataria en cada Provincia.

OFICINAS: GOYA, 19; MADRID

2000 HORAS DE DURACIÓN 30 % DE AUMENTO DE LUZ SOBRE TODAS LAS DEMÁS CAMISETAS no encojen ni pierden la forma

Cuidado con las imitaciones para evitar engaños exigir el envase con el sello de la casa

LA COMPETIDORA

MECHEROS SISTEMA GUERRERO

CAMISETAS 3 P. 20 TEN

Estuche de 6 camisetes seia 2'50 ptas. Tubos fillos irrompibles en cajas de docena 4 ptas.

DEVUELVO SU IMPORTE Ó CAMBIO LAS CAMISETAS QUE PIERDAN LA FORMA Ó DISMINUYAN LA LUZ

Interessant epissodi de la Historia de Catalunya

ELS SEGADORS

Quadro artistich: es ven en aquesta Imprempta